

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δο 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1903. Ὅρεϊ-
λουν δὲ οἱ ἐπιθυ οὐντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ
ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπευ-
θύνωνται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου
πρὸς τὸν συντάκτην κ. ΓΕΩΡ. Κ. ΓΑΓΑΡΗΝ.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρω-
τικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐνδεκα ἐτῶν συνηγορεῖ
ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν
ἀπανταχοῦ διασπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

συνεδριάζουσα ἐπὶ ἐξ περι-
Ἡ Βουλὴ που μῆνας οὐδὲν ἡδυνήθη
ν ψήφισιν ἐκ τῶν νομοσχε-
δίων, ἅτινα ἡ κυβερνήσις ἐθεώρει ὡς ἀπαραίτη-
τα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος αὐτῆς.
Ἵπεδλήθη ἀπειρία νομοσχεδίων, ἀλλὰ ταῦτα
κατέλαβον μόνον τὰς ἀρχαιότητας ἐν τῇ ἡμε-
ρησίᾳ διατάξει ἢ οὐδόλως ἀνεγράφησαν. Τὰ
στρατιωτικὰ νομοσχέδια, τὰ περὶ διοικητικῆς
διαίρεσεως τοῦ Κράτους, περὶ συστάσεως ὀγ-
δόου ὑπουργείου κτλ. ἐλησμονήθησαν ἅπαντα.
Κυριαρχεῖ δὲ νῦν εἰς τὰς συζητήσεις τῆς Βου-
λῆς τὸ νομοσχέδιον περὶ μονοπωλίου τῆς στα-
φίδος· εἰ καὶ ἡ κατ' οὐσίαν συζήτησις ἐπερ-
τώθη αἱ δὲ ὑποβληθεῖσαι ὑπὸ τῶν βουλευτῶν
τροποποιήσεις τυπωθεῖσαι ἀπεστάλησαν πρὸς
τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς ἐταιρίας ὅπως γίνωσι
δεκταὶ ἢ μὴ, ἡ βουλὴ κατατρίβει τὸν χρόνον
κὺτῃς εἰς σχετικὰς συζητήσεις. Τινὲς τῶν βου-
λευτῶν ἐπιμένουσι θεωροῦντες τὴν σύμβασιν
ὡς καταστρεπτικὴν διὰ τὸν τόπον· ἕτεροι δια-
τείνονται ὅτι ἡ ὀριζομένη διὰ τὴν παραγωγὴν
τῆς ἐπαρχίας αὐτῶν τιμὴ εἶνε πολὺ χαμηλὴ,
τοῦτ' ὅπερ ἐξαναγκάζει αὐτοὺς νὰ μεταχειρι-
σθῶσιν ἅπαντα τὰ μέσα πρὸς καταπολέμησιν
τῆς συμβάσεως· ἄλλοι δὲ πάλιν, ἀφορμὴν λαμ-
βάνοντες ἐκ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν κατοίκων Βαρ-
βασιένης, Κολήρου κτλ. τοῦ Πύργου, προτείνουσι
διάφορα μέτρα, ἐπιτίθενται κατὰ τῶν θεωρου-
μένων ὑποκινήτων τῆς ἐξεγέρσεως ταύτης καὶ
κατὰ ἐνίων δημοσιογράφων. Αἱ σκηναὶ τοῦ
Πύργου ἐπέσυρον ἐγκαίρως τὴν προσοχὴν τῆς
Κυβερνήσεως, ἐλήφθησαν δὲ καὶ παρὰ τοῦ ἀρ-
χιηγείου τοῦ στρατοῦ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς
καταστολὴν τοῦ ἀτόπου τούτου κινήματος·
οὐχ' ἦτον αὐταὶ προκαλοῦσι λυπηρὰς σκέψεις
διὰ τε τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον. Ἐπὶ ἔτη
ἤδη συνεχῇ οἱ κάτοικοι τῶν σταφιδόφορων ἐ-
παρχιῶν ἐπικαλοῦνται, ἀδιακόπως, τὴν μερί-
μναν τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐκλιπαροῦσιν αὐτὴν
ὅπως λάβῃ προστατευτικὰ μέτρα. Ὅτε μὲν ὁ
περονόσπορος καταστρέφει τὰς ἀμπελούς καὶ
φέρει εἰς ἀπελπίσιν τοὺς παραγωγεῖς, οὕτινες
προστρέχουν κλαίοντες καὶ κραυγάζοντες εἰς
τὴν κυβερνητικὴν ἀντίληψιν, ἄλλοτε δὲ ἡ ἀφθο-
νία τῆς παραγωγῆς υποβιβάζει καὶ ἐξευτελίζει
τὰς τιμὰς εἰς σημεῖον, ὥστε καὶ κατὰ τὴν
περίστασιν ταύτην νὰ μὴ εἶνε ἀπηλλαγμένη
φροντίδων. Διὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν ζητεῖ-
ται ἀναστολὴ εἰσπράξεως φόρων, μὴ ἐκτέλεσις
δικαστικῶν ἀποφάσεων. Διὰ τὴν δευτέραν
ιδρύθη ἡ σταφιδικὴ τράπεζα, ἡ ἐν Πάτραις ἐ-
δρεύουσα ὅπως εἰσπράττη τὸ παρακράτημα
καὶ δανείζῃ εἰς τοὺς παραγωγεῖς χρήματα ἐπὶ
ὠρισμένῳ τόκῳ πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀμπελώ-
νων. Ἀλλὰ καὶ ἡ τράπεζα αὕτη δὲν ἡδυνήθη
νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις, διου-

κηθεῖσα δὲ ἀνωμάλως μᾶς παρέσχε τὸ θέμα
σκηνδάλων οὐχὶ συνήθων. Ἐνῶ δὲ εἰς τὸσον
δεινὴν κρίσιν περιέρχεται κατ' ἔτος τὸ προϊόν
τοῦτο, οἱ καλλιεργηταὶ ἐξακολουθοῦν νὰ καλύ-
πτωσι τὰς γαίας αὐτῶν διὰ κλημάτων στα-
φίδος καὶ οὐδόλως πείθονται ἵνα καὶ μέρος
αὐτῶν δι' ἄλλας καλλιεργείας προορίσωσιν, οἷον
πρὸς σπορὰν σίτου κτλ. Ἐὰν τοῦτο ἐγίγνετο
οἱ καλλιεργηταὶ, καταστρεφόμενης τῆς παρα-
γωγῆς τῆς σταφίδος, θὰ εἶχον τουλάχιστον τὸν
πρὸς τροφὴν ἀπαιτούμενον ἄρτον. Ὅπως νῦν
ἔχουσι τὰ πράγματα εἴτε καταστροφῇ ἢ
παραγωγῇ εἴτε ἀφθονος παραχθῇ, οἱ κάτοικοι
φωνάζουν, «ὅτι πεινοῦν», συγκροτοῦσι συλλα-
λητήρια, ξεχωρίζουν ὅλον τὸν λόσον, ἀπει-
λοῦν βουλὴν καὶ κυβερνήσεως. Τὸ ἴδιον δὲν
συμβαίνει καὶ διὰ τὰς ἄλλας ἐπαρχίας τοῦ
Κράτους ὧν οἱ κάτοικοι ἔχουν ὀλιγωτέρας πα-
ροχὰς καὶ δειγμάτων μερίμνης κυβερνητικῆς. Τ.
νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς ἀτυχοῦς Θεσσαλίας· ἐπὶ
συνεχῇ ἔτη ὁ λίψ πνεύσας κατέστρεψε τὰ σι-
τηρὰ καὶ περιήγαγεν εἰς ἀληθῆ ἀπελπίσιν
τοὺς γεωργούς. Οὐδεὶς ὅμως ἐθορύβησεν οὔτε
προέβη εἰς κινήματα παρόμοια πρὸς τὰ τῶν
Πυργίων. Οἱ δὲ Πύργιοι ὀφείλουσαν νὰ ἐρυθρίωσι
διότι εἰσῆλθον ἐνοπλοὶ ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ
ἡπειλῶσαν νὰ καταστρέψωσι δημόσια γραφεῖα
καὶ ἰδιωτικὰς περιουσίας. Οὐδένα πρὸς τοῦτο
εἶχον λόγον, διότι καὶ ἂν ὑποθεθῇ ὅτι δὲν θὰ
κατορθώθῃ ἡ ἐπιψήφισις τῆς συμβάσεως κατὰ
τὴν ἐνεστώσαν βουλευτικὴν περίοδον ἡ κυβερ-
νήσις ἔλαβεν ἤδη τὴν ἀπόφασιν τῆς χορηγήσεως
δανείου 6 1)2 ἑκατομ. εἰς τὴν Σταφιδικὴν
ὅπως δι' αὐτῶν ἀγορασθῇ τὸ ἀπόθεμα. Ἐπὶ τὰ
τοιαῦτα κατατρίβουσι τὸν χρόνον αὐταὶ ἡ τε
βουλὴ καὶ ἡ Κυβέρνησις παραμελοῦσι τὰ ὑψι-
στα τοῦ ἔθνους συμφέροντα ἅτινα ἐχθροὶ παν-
τοῦ ἐπιβουλεύονται. Ἐκ δὲ τῆς ἀνωμάλου ἐν
Μακεδονίᾳ καταστάσεως καὶ τῆς φιλικῆς στά-
σεως ἣν ἐτήρησεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις οὐ-
δεμίαν προέκυψεν ὠφέλεια ὑπὲρ τῶν ὁμοεθνῶν
ἡμῶν. Τούταντίον οἱ βούλγαροι τὰ πάντα ἀπει-
λήσαντες καὶ ἀνατρέψαντες ἀντὶ ἀπωλείων ὠ-
φελείας προσπορίζονται. Ἐχουσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι
ἡμεῖς κοιμώμεθα καὶ διὰ στανίδων στηρίζομεν
τὰ πολιτικὰ οἰκοδομήματα καὶ οὐδόλως ὑπο-
λογίζουσι τὴν ἡμετέραν ἀντίδρασιν. Ἡ ἀνα-
λάμψασα ἐλπίς δύνει ὅσον οὐπω.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἡ ληστεία ὑπῆρξεν ἡ μεγαλύτερα κακοδαίμονία τῆς
Ἡπείρου. — Τί πρέπει νὰ γίνῃ. — Ἀξίεπαίνα τὰ
μέτρα τοῦ Γεν. Διοικητοῦ. — Ἰὼς θὰ ἐκλείψῃ καὶ
τὸ ἐλάχιστον ἔχνος.

Ἵποθέτομεν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχῃ δευτέρα
γνώμη περὶ τοῦ ὅτι ἡ ληστεία, ἐν Ἡπείρῳ, ἐ-
δρασεν τόσον, ὅσον οὐδαμοῦ ἀλλοχοῦ καὶ ὅτι
αὕτη συνετέλεσεν εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ
ἐρήμωσιν τοῦ τόπου. Αὕτη ἠνάγκασε πολλοὺς
τῶν κατοίκων νὰ ἐγκαταλείψωσι διὰ παντός
τὸ πάτριον ἔδαφος, ἄλλους, τοὺς καὶ εὐπορω-
τέρους δι' αἰχμαλωσιῶν, βασιάνων τερατοδῶν,
πυρπολήσεως τῶν οἰκιῶν των, ἀπεργυνάσε
τελείως τὰς περιουσίας των καὶ ὅχι ὀλίγους
ἐστέρησε καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς των. Ὅσκις ἀ-
κούει τις τοὺς πρεσβυτέρους διηγούμενους τὰς
εἰς παλαιοτέρας ἐποχὰς κακουργίας τῶν αἰμα-
τόρων αὐτῶν ἀνθρωπομόρφων ὄντων, τῶν ἐπι-

καλουμένων ληστῶν, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ μι-
γήσῃ καὶ νὰ μὴ ἀνορθωθῶσιν αἱ τρίχες τῆς κε-
φαλῆς του. Εἶνε τόσον μεγάλη τὰ κακουργή-
ματὰ των καὶ φρικώδη τὰ διαπραχθέντα εἰς
τὴν ἀτυχῇ ἡμῶν πατρίδα, ὥστε ἀρκεῖ μόνον ἡ
λέξις ληστεία νὰ ἀκουσθῇ μεταξὺ τῶν πατριω-
τῶν, διὰ νὰ αἰσθανθῶσιν ὅλην τὴν ἀπέχθειαν
καὶ τὸ μῖσος πρὸς ὅ,τι προσφιλέστερον ἔχουσι,
τὴν πατρίδα. Ἡ ληστεία εἶνε ἐκείνη ἥτις
κρατεῖ μακρὰν ὄχι ὀλίγους καλοὺς πατριώτας
καὶ ἥτις ἀπειλεῖ τελείαν ἐρήμωσιν τῆς δυστή-
νου ἡμῶν πατρίδος. Τὸ ἀνοθεῖν καὶ ἀκμάζον
Ζαγόριον, ἐξ οὗ ἐκρατεῖτο ὅλη ἡ ἀγορὰ Ἰωαν-
νίνων καὶ ἡ εὐπορία τοῦ ὁποίου ἐπέδρα ἀναμ-
φισθητήτως θαυμασία ἐφ' ὅλης τῆς Ἡπείρου
περιέπεσεν ἐκ τῆς ληστείας εἰς ἐρήμωσιν καὶ
ἀνέχειαν φοβερὰν, μετεβλήθη εἰς καχεκτικὸν
καὶ ἀνακικὸν ὄν, τοῦ ὁποίου ἀπὸ στιγμῆς εἰς
στιγμὴν κινδυνεύει καὶ αὕτη ἡ ὑπαρξίς του.
Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ τινος ἤρχισε νὰ κατα-
διώκηται πλεον συστηματικῶς ἡ ληστεία καὶ
δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὰ κατορθώματα τῶν
παλαιοτέρων ἡμερῶν της ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρ-
κεῖ εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη καὶ ἄμεσο· ἡ σπου-
δαιότερα δὲ πάσης ἄλλης, ὅπως τεθῇ σχέδιον
ἐνεργείας τοιοῦτον, ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ
δύναται νὰ δράσῃ οὐδόλως καὶ κατορθωθῇ
τουλάχιστον νὰ περισωθῇ ὅ,τι ἐναπέμενεν εἰς
τὴν ἀτυχῇ ταύτην χώραν· ἄλλως δὲν θὰ εἶνε
μακρὰν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἴδωμεν ἀναμφιβό-
λως τὴν προσφιλεῖ ἡμῶν πατρίδα ἐρημον καὶ
ἀκατοίκητον, καὶ μόνον σωροὶ εἰρειπίων θὰ ὑπο-
δεικνύωσιν ὅτι ποτὲ ὑπῆρχον ἐκεῖ ἄνθρωποι.
Ἄς μὴ φανώσιν ὑπερβολὴ τὰ ἀνωτέρω, ἐκεῖνοι
οἵτινες θὰ θελήσωσι νὰ ἐξετάσωσιν ἀκριβῶς τὰς
γραμμὰς ταύτας θὰ ἴδωσιν ὅτι δὲν ὑπερβαίνο-
μεν τὴν ἀλήθειαν· θὰ μάθωσι ὅτι χωρία, ὧν
τὸ ἡμισυ τοῦ πληθυσμοῦ ἐγκατέλειψε διὰ παν-
τός τὴν Ἡπείρον, μόλις συγκροτοῦνται μετὰ τὴν
ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐκλείψῃ ἡ φοβερὰ πληγὴ τῆς
ληστείας. Καὶ τοῦτο εὐχόμεθα ὀλοφύγως καὶ
τὸ ἀναμένομεν ἀπὸ τὸν ἀκάματον καὶ δραστή-
ριον γενικὸν διοικητὴν Ὁσμὰν πασσᾶν, οὕτινος
οὐδόλως ὑποτιμῶμεν τὰς θαυμασίας ἐνεργείας
ὑπὲρ τῆς ἐξολοθρεύσεως τῶν κακοποιῶν στοι-
χείων καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ἡσυχίας εἰς
τὸν ἄμοιρον αὐτὸν τόπον. Πρέπει νὰ κατα-
νοηθῇ καλῶς ὅτι τὸ μεγαλύτερον ἀγαθὸν ἐν
Ἡπείρῳ εἶνε ἡ ἀσφάλεια καὶ πρὸς τοῦτο νὰ
στραφῇ πᾶσα προσοχή, διότι ἐξ αὐτῆς προέκυ-
ψεν ὅλη ἡ κακοδαίμονία. Μετὰ πολλῆς μας
εὐχαριστήσεως μνησθόμεν ὅτι ὁ γεν. διοικη-
τῆς διώρισεν ὡς καὶ μακάριον ἐπὶ τῆς καταδιώ-
ξεως ἀνθρώπων ἐντιμον ἐνεργητικὸν καὶ τοῦ
καθ' ἡκόνητος, ἐπιδείξαντα μάλιστα ἀμέσως ἅμα
τῷ διορισμῷ του τὰς ἀρετὰς του ταύτας· ἐπί-
σης καὶ ὁ ἀντικαταστήσας τὸν Κρητικὸν μπίμ-
πασῆς ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀρετῶν εἶνε πεποικι-
σμένος. Ταῦτα μᾶς παρεχούσι τὴν ἄλλον εὐ-
χάριστον ἐλπίδα ὅτι εἶνε ἐγγὺς ἡ ἡμέρα καθ'
ἣν θὰ κατένευχθῇ τὸ τελευταῖον καίριον κτύ-
πημα κατὰ τῆς δυσούσης εὐτυχῶς ἐπαράτου
ταύτης ληστείας. Δέον δὲ ἦδη ὅτι οἱ βλαχο-
ποιμένες ἀναβαίνουσιν εἰς τὰ βουνὰ νὰ κατα-
βληθῇ πᾶσα ἐνέργεια, ἵνα μὴ οὗτοι, ἐκ φόβου
τιμωρίας ὡς συνενόχων, δὲν καταγγελλῶσι
τοὺς εἰς αὐτὰς καταφεύγοντας ληστὰς πρὸς
προμήθειαν τροφίμων καὶ ἀκουσίως γίνονται
φωλαὶ ληστῶν. Πρέπει, τὸρα ἐν τῇ ἀρχῇ νὰ

Βίσηνης ἀπολυτοῦ. Δίκαιος δὲ οἱ ἐγκαίνια παρέδωκεν Κοιντοῖσιν παρὰ τὴν δὲ ἐκείνου ἐξουσίαν καὶ ἐκτίθησεν τὰ ἔγκηρα καὶ χρυσὰ τῆς ἐξουσίας τῶν μελῶν. Ἐξουλιώται τῆς χάριος τῶν ἐκείνου τῶν ἐπισημωτέρων ἱερῶν πάντων Ἀβνὴν καὶ κατὰ πάντα συμφωνοῦ μετὰ τῆς τοῦ Χ. Φωτὸς ἱερατοῦ Κοιντοῦ, ὅτι ἡ χρυσὴ δεσποινία Φλωρὸν πλήρη ἀνακτῆται ἐνὸς βραχίονος χρόνῳ τὴν ἐπιεταίαν τῆς μακαριῆς τῆς ἐκτίθησιν, ἢ ἀποστολὰς πρὸς τὰ ἀξιότιμα ταῦτα μέλη οἱ Κοιντοῖται

— 'Η σεβαστή δέσποινα 'Ελένη 'Ανδριτσάκη σύζυγος με πολλὰς ἀρετὰς τοῦ κ. Μ. γ. 'Ανδριτσάκη μήτηρ δὲ προσφιλὴς τῆς κυρίας Νάσου Ζίνης ἐτελεύτησε καὶ ἐκηδεύθη παρακολουθούτων ἐν ἀληθείᾳ πένθει ἐπιλέκτων μελῶν τῆς 'Αθηναϊκῆς κοινωνίας. Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ ταύτῃ ἀπολείψαντες τὴν καὶ τὸν κ. Ζίνην, εὐχόμενοι ὅπως ὁ 'Υψιστος ἐπουλώσῃ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν διανοιγείσαν πληγὴν.

— Διατρίψας ἐπταῦθα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἕνεκεν ἐργασιῶν του, ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα Καλαρρύτας ὁ κ. Ν. Σπ. Μπαζάκης ἐργοστασιάρχης σάπωνος ἐν Ζακύνθῳ.

— 'Ανεχώρησε διὰ Καλαρρύτας ὁ κ. 'Απόστ. Χρ. Ζάγκλης φοιτητὴς τῆς φαρμακευτικῆς καὶ διὰ Λαμίας ὁ κ. 'Απόστολος Α. Κρανιώτης ἔμπορος.

— 'Αφίκετο ἐκ Καΐρου τῆς Αἰγύπτου ὁ κ. Γ. Χατζής.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθν. κ. Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν.

ΑΙ ΠΕΡΙ ΗΠΕΙΡΟΥ

Διαλέξεις τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτελείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ
κ. Ν. Καζάκης.

(Ἰδε συνέχεια εἰς τὸ προηγ. φύλ.)

Τολμηρότατος ὑπῆρξεν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἡπειρον ἐνεργείαις αὐτοῦ. Τὸ ἐν Ἰωαννίνοις ἰταλικὸν Προξενεῖον καθίστατο ἐντελὲς πάντων τῶν κατὰ τὴν προσαρτήσεως τῆς Ἡπείρου εἰς τὴν Ἑλλάδα σκευωρούντων Τουρκαλβανῶν καὶ πάντων τῶν ἀσθενῶν χαρακτήρων, παρασυρομένων ἢ διὰ χρημάτων διασθερομένων. Ἐν τῷ ἰταλικῷ Προξενίῳ τῶν Ἰωαννίνων συνετάσσοντο καὶ ὑπεγράφοντο ἀναφορὰὶ πρὸς τὰς Δυνάμεις, δι' ὧν ἐπεζητεῖτο ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ Ἡπειρος πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ ἑλληνική. Μία ἐκ τῶν ἀναφορῶν τούτων ἀναγινώσκω τὸ ἐπόμενον ἀπόσπασμα φέρον τὰς ὑπογραφὰς δύο προκρίτων Ἀλβανῶν, τοῦ Ἀμπτούλ-μπέη Φράσκαρη καὶ τοῦ Μεχμέτ-Ἀλῆ-μπέη Βρυώνη. Ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ θὰ σᾶς πείσῃ πόσον σκοτία καὶ σατανική ὑπῆρξεν ἡ ἐν Ἰωαννίνοις ἐνεργεία τοῦ ἰταλικοῦ Προξενείου κατὰ τῆς προσαρτήσεως τῆς Ἡπείρου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ προηγουμένως ὡς γνωστὸν, αὐτοὶ οἱ Τουρκαλβανοὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀπεδέχοντο τὴν περὶ Ἡπείρου ἀπόφασιν τοῦ βερολινεῖου Συνεδρίου.

«Δὲν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν, ὅτι εἴμεθα λόγιοι δὲν δυνάμεθα λοιπὸν νὰ παρακολουθήσωμεν τῇ σοφῇ ὑμῶν συντάξει ἐν ταῖς μυθολογικαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις ἀναπτύξεσιν αὐτῆς. Τὴν ἱστορίαν ὅμως τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἐσπουδάσαμεν καὶ ἐπιστάμεθα εἴπερ τις ἄλλος. Τοὺς κατοίκους τῆς Ἡπείρου καλοῦσι Πελαγοῦς. Ἡρόδοτος, Θουκυδίδης καὶ Στράβων, λεγούσιν, ὅτι ἡ χώρα αὕτη οὐδέποτε ἀπετέλεσε μερίδα τῆς Ἑλλάδος ἢ ἐν παναρχαίοις χρόνοις κατῴκησεν οἱ Αἰγύπτιοι. Κατὰ τὸν Στράβωνα μάλιστα ὠρίζετο ἡ Ἑλλάς πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τοῦ ἀμβρακικοῦ κόλπου. Αφοῦ ἡ ἀρχαία γεωγραφία δὲν ἔρχεται ἐπικουρὸς εἰς τοὺς Ἑλλήνας ἐρωτῶμεν τοὺς ἀντιφρονούντας τί μέρος τῆς Ἡπείρου εἶνε ἑλληνικόν; Ὁ ἀποδεχόμενος τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἑλληνικῶν Συλλόγων θὰ ἐπίστευεν, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνήκει οὐ μόνον Ἀλβανία, ἀλλὰ Μακεδονία, Θράκη, Ρωμουνία, Μικρὰ Ἀσία, μεγάλη Ἑλλάς καὶ δὴ καὶ Μασσαλία.

Ἡ Ἡπειρος ἔχει 650,000 ψυχῶν. Πόσοι ἀρὰ γε εἶνε οἱ ἐν αὐτῇ Ἕλληνες καὶ ποῦ οἰκοῦσιν; Ἐν Κορυτσᾷ, ἐν Βερατίῳ ἐν Ἀργυροκάστρῳ, ἢ ἐν Τσαμουρίᾳ; Βεβαίως, ὅχι διότι ὁ ἀπὸ κόμης εἰς κόμην ἐρχόμενος ἀπαντᾷ Ἀλβανούς, Ἡπειρώτας οὐχὶ Ἕλληνας. Μόνον ἐν Ἰωαννίνοις καὶ Ἀρτῇ καὶ ἐν τισὶ κόμαις τῆς Πωγωνιανῆς ἐκ 200,000 κατοίκων λαλοῦσιν

ἦτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὕψους (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Κανταστηματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης ἐν Κερκύρᾳ δὲ Κερκλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	τοῖς ο)ο	κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μην. τουλ.
2	»	ο)ο	» 1 ἔτους »
2	1)2	» ο)ο	» 2 ἐτῶν »
3	»	ο)ο	» 4 ἐτῶν »
4	»	ο)ο	» 5 ἐτῶν »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

Ἑλληνιστὶ 25,000 ποιοῦνται δὲ χρῆσιν τῆς ἑλληνικῆς καὶ περὶ τὰς 60,000. Θὰ ἐθυσιάζοντο λοιπὸν 650.000 Ἀλβανῶν γνησιωτάτων διὰ τὸν λόγον, ὅτι 60,000 αὐτῶν λαλοῦσιν ἑλληνιστί. Τοῦτο δὲ ὅπως κορεσθῇ ἡ πλεονεξία τῶν ἑλληνικῶν Συλλόγων καὶ τεχνητὴ κίνησις, ἢν ῥαδίως ἡ Πύλη ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ ἀπ' ἀρχῆς, κατὰ κακὴν δὲ μοῖραν ἡμῶν ἀφῆκε ν' αὐξηθῇ τηλικαύτη, οἷα τανὺν φαίνεται.

«Ἡ νῦν διαγωγὴ τῆς Ἑλλάδος μαρτυρεῖ, ὅτι βουλεύεται νὰ μιμηθῇ τὴν τῆς Ρωσσίας ἀλλ' αὕτη ὑποστηρίζει τὰς ἀξιώσεις τῆς διὰ δυνάμεων, ὧν εὐτυχῶς ἀμοιρεῖ ἡ Ἑλλάς· ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἦσαν τοσοῦτον ἰσχυροὶ ὥσον φαίνονται φιλοτάραχοι, ἡ Εὐρώπη οὐδέποτε θ' ἀπόλαυνεν ἡσυχίας. Ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὁμοιότητος τῆς γλώσσης θὰ ἦγε πολὺ μακράν· ἐν πρώτοις θὰ ἐχορήγει ἡμῖν τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσωμεν παρὰ τῶν Ἑλλήνων 200,000 Ἀλβανῶν οἰκούντων ἐν συνοικίᾳ τῶν Ἀθηνῶν, τῇ Πλάκᾳ, καὶ ὁλοκλήρους τὰς νήσους Ὑδραν καὶ Σπέτσας. Ἡ Ἡπειρος ἦτο καὶ θὰ μὲν πάντοτε ἀλβανική, οἷαν τὴν ἐδημιουργήσαν φύσις καὶ ἱστορία. Μάτην ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δαπανᾷ ὑπὲρ τῶν Συλλόγων ἀδρά ποσά, ὧν ἠδύνατο νὰ ποιήσῃ χρῆσιν φρονιμωτέραν, προεπαθεῖ δὲ νὰ παρατείνῃ τὴν τραχὴν, ἥτις οὐδένα Εὐρωπαῖον ὤφειλε ν' ἀποπλανήσῃ. Ἐὰν ἐμμένῃ ἡ Ἑλλάς εἰς τοὺς ἀντιβιβνόντας τῇ τε δικαιοσύνῃ καὶ τῷ δικαίῳ τῶν ἐθνῶν πόθους τῆς ἀκρόεστου πλεονεξίας τῆς, οἱ Ἀλβανοὶ ἔχουσιν ἀμετάθετον βουλὴν νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν πατρίδα τῶν μέχρις ἐσχάτων. Ὁμοσπν ὅκον μὴδὲ σπιθαμὴν γῆς νὰ παραχωρήσωσι καὶ νὰ ἀποθάνωσιν ὑπὲρ αὐτῆς, ἐὰν δεήτῃ. Ἐνταῦθα ἐξαγγέλλομεν τὰ ἀληθῆ φρονήματα πάντων τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν. Ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην ὀλεθρίων ἀγώνων, οὓς θὰ ἐνεκκινῇ ἡμῖν ἡ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀπαίσιος προστάτησις...»

«Διὰ τοιαύτης διαμαρτυρίας ἐνεκαινίσθησαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1878 αἱ ψευδοαλβανικαὶ ἀξιώσεις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τῇ Ἡπείρῳ.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς παραστήσω μετὰ πόσης ἐπιτηδεύσεως εἰργασθῇ ἐν Ἡπείρῳ ὁ ἰταλὸς πρόξενος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ Ἡπειρος πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ ἑλληνική. Συμπρατούσης καὶ τῆς κυριαρχοῦσας Δυνάμεως κατωρθώτο ν' ἀποσταλῇ σὶ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης οἱ αὐτοχειροτόνητοι ἀντιπροσώποι τῆς Ἀλβανίας Ἀμπτούλ-μπέη Φράσκαρη καὶ Μεχμέτ Ἀλῆ-μπέη Βρυώνη, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀποδείξωσι τὸν ἀλβανικὸν χαρακτήρα τῆς Ἡπείρου, καὶ δὴ τῆς ἐπαρχίας Ἰωαννίνων, ἥτις πρωτεύουσα τῆς Ἡπείρου ἐθεωρήθη σπουδαιοτάτη πρὸς τοὺς ὑπολαβάνοντας ἀνθελληνικοὺς σκοποὺς. Οἱ ἡμετέροι βεβαίως ἐν Ἡπείρῳ δὲν ἐκοιμῶντο, ἀλλ' ἡ φωνὴ αὐτῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰσακουσθῇ ἀφοῦ ἡδη

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

«Ο ΠΡΙΓΑΝΨ ΝΙΚΟΛΑΟΣ»

Τὸ νεόδμητον καὶ μεγαλοπρεπέστατον τοῦτο ξενοδοχεῖον, τὸ κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 22 εἰς τὸ κέντρον τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν καταστημάτων τῶν ὁδῶν Ἀθηνᾶς, Ἐρμού καὶ Αἰόλου, περιέχει δωμάτια εὐρύχωρα, εὐάερα, εὐήλια καὶ εὐχάριστα καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἐπιπλα εἶνε ἐντελὲς κινουργῆ. Καθαριότητα, ἐνυμνία καὶ ὑπηρεσία προθυμοτάτη. Χάριν τῆς συγκεντρώσεως πολυπληθοῦς πελατείας ἐκανεμίσθησαν αἱ ἐξῆς τιμαί: Δωμάτιον μετὰ μίαν κλίνης δραχ. 1.50, μετὰ δύο κλινῶν 3, 2.50 καὶ 2. Δωμάτια μετὰ μίαν κλίνης μηνιαίως, δρ. 45, 40 καὶ 35, μετὰ δύο κλινῶν 80, 70, 60 καὶ 50. Αἱ ἰδίαι τιμαὶ ἰσχύουσι καὶ διὰ τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων ἐμπροσθεν τῆς πλατείας τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ παραπλεύρως τοῦ νέου Ταχυδρομείου καὶ Τηλεγραφείου.

Ὁ διευθυντὴς τῶν ἀνωτέρω ξενοδοχείων.

Γ. Ν. Κουτσούκας.

οἱ ραδιουργοῦντες Ἀλβανοὶ ἐτίθεντο ὑπὸ τὴν σκέπην ἰσχυρᾶς ἀνθελληνικῆς ἀντιδράσεως. Μεταξὺ ἄλλων ἐνεργειῶν αὐτῶν, δι' ὧν ἐξεδήλουν τὸν ἑλληνικὸν χαρακτήρα τῆς Ἡπείρου ἀξίον λόγου εἶνε τὸ ἐπόμενον τεμάχιον ἀναφορᾶς, ἀπευθυνθείσης πρὸς τὸν βασιλεῖα Γεώργιον. Ἀντιγράφω αὐτὸ ἵνα καταδείξω τὸ ἰσχυρὸν ἐθνικὸν φρόνημα τῶν κατοίκων τῆς εὐάνδρου χώρας:

«Μεγαλειότατε! ἡ ἡμετέρα πατρίς Ἡπειρος, δυνάμει τοῦ ἀπαρδειγματίστου αὐτῆς ἡρώισμου, μυρία ἔσχε προ οἰα κατὰ τοὺς μακροτάτους τῆς δουλείας αἰῶνας· ἡ ἡμετέρα πατρίς ἐγένετο ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν νῦν ἡ κοιτίς καὶ ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ· ἡ ἡμετέρα πατρίς κατέβαλεν ἐν ταῖς πρώταις διὰ τῶν ἀθανάτων Παλαιωτῶν τὸν ἀγριώτατον τῶν τυράννων Ἀλῆ Πασᾶν, ὃν ἠδύναται ἡ τότε πανίσχυρος Τουρκία νὰ δαμάσῃ· ἡ ἡμετέρα πατρίς ἀνύψωσε πρώτη τὸ λάβαρον τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον ἐκυσπύτισεν ἔπειτα ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος· ἡ ἡμετέρα πατρίς παρέσχε τοὺς ὑπάτους ἥρωας τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας Μάρκον τὸν Μπότσαρη, Γεώργιον τὸν Καραϊσκάκη, τὸν Τζαβέλλαν καὶ τόσους ἄλλους· ἡ ἡμετέρα πατρίς ἐδίδασκε πάντοτε πρῶτα καὶ μάλιστα Ἑλλάδα καὶ Ἀνατολὴν καὶ ἐξηλλήνισε μέχρις ἀδελφικῆς ἀφομοιώσεως οὐ μόνον τὰ ἐν αὐτῇ ὁμοεθνή μὲν, ἀλλ' ἑτερογλώσσα ἐθνικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτὸς αὐτῆς εἰς μεγάλην ἑκτασιν. Ἐν τῇ παιδευτικῇ δὲ καταστάσει δικαιούται πρὸς τὰς μάλλον προηγμένας χώρας νὰ παραβληθῇ ἡ ἡμετέρα πατρίς ἐχορήγησε τοὺς φιλογενεστὰς τοὺς τῶν ἀνδρῶν, ὅσους ποτὲ παρήγαγε τὴν τεταπεινωμένον ἑλληνικὸν ἔθνος, οἵτινες διὰ βασιλικῶν χορηγιῶν ἐγένοντο οἱ σπουδαιοτέροι παράγοντες εἰς τὸ ἐν γένει μεγαλεῖον τῆς πατρίδος ὡς καὶ νῦν ἐτι πανταχοῦ κατάδηλον τοῦτο γίνεται...»

Ταῦτα ἔλεγον οἱ Ἡπειρώται, ἀλλ' ὁ πολυμαθὴς ἐξαλβανιστὴς τῆς Ἡπείρου, συνεχίζον τὸ ἔργον αὐτοῦ, προέβη εἰς τὴν σύνταξιν ἐθνογραφικοῦ δῆθεν χάρτου τῆς Ἡπείρου, ὃν καὶ ἐδημοσίευε μετὰ προεισαγωγικῆς ἐκθέσεως ἐκ τῆς ὁποίας ἀποσπᾷ τὰ ἐπόμενα, δι' ὧν καταδείκνυται πληρέστερον ἐπὶ τῇ ἐν Ἡπείρῳ ἰταλικῇ ἐνεργείᾳ, οἷα διεξάγεται μέχρι τῆς σήμερον.

Ὁ συγγραφεὺς ἐρευνᾷ ἐν τῇ μελέτῃ αὐτοῦ ἐκ τινῶν ἀποτελεῖται στοιχείων ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἡπείρου, καὶ εἰς τίνα φυλὴν ἀνήκει. Ἡσαν ἀρχαῖοι Ἀλβανοί, ἐν μέρει νῦν ἐξελληνισθέντες; Βλάχοι; Ἕλληνες; Δύσλυτον, λέγει τὸ ζήτημα. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς δὲν μνημονεύουσι περὶ Ἀλβανῶν ἢ Βλάχων. Οἱ λαοὶ τῆς Ἡπείρου καλοῦνται βάρβαροι ἐπὶ τίνα χρόνον. (ἀκολουθεῖ)